

Opica, opica!

Spisal L. Černej.

Tako je zakričal deček, hiteč daleč pred drugimi iz šole domov. V hipu je odmeval isti glas iz najmanj petdeseterih grl: »Opica! Opica!« In vsa četa šolarjev je drvela v divjem teku proti občinskemu travniku koncem vasi. Vsak je hotel biti prvi. — Žrebljarjev France, ki je vedno poln hudobije, je našel tudi zdaj časa zanjo: podstavil je najbližnjemu tovarišu nogo, in v trenutku jih je ležalo najmanj deset na kupu. No, pobrali so se srečno in kmalu so bili tudi oni na travniku, kjer je čepela na majhnem osletu po vojaško oblečena opica.

Mož, ki je držal osla, je nagovoril dečke: »Ako imate kaj denarja, vam pokažem, kaj vse zna ta čudna žival!« In vse roke so iskale po žepih, in nabralo se je res nekoliko vinarjev v tujčevem klobuku.

Mož je spravil drobiž. Nato je segel v torbo in privlekel iz nje sabljico. Obesil jo je opici za pas. Na migljaj jo je izmaknila žival in začela z njo mahati, da so dečki, ki so bili preblizu, komaj odmaknili glave. — Obračala se je na povelje bolj nego marsikateri šolar pri telovadbi. Ustrelila je tudi

iz puškice, se postavljala na glavo in kazala še nekoliko takih spretnosti. Otroci bi jo bili gledali do noči, toda možu se je mudilo. Končal je s predstavo in dal opici nekaj iz torbe, kar je veselo obračala med prsti in hitela glodati.

Neki šolar ji je dal nato oreh, ki ga je bil našel slučajno v žepu, namesto denarja. Ej, kako ga je zgrizla opica! Zdaj ji je hotel vsak deček kaj dati. Žrebljarjev France pa je imel spet druge muhe. Pobral je skrivaj

droben kamen in ga pomolil opici. Ta ga je vzela in dela v usta, a kmalu ga je jezna zagnala med dečke. Občen smeh je Franceta izpodbudil, da bi se še nekoliko bolj pošalil z opico. Prijel jo je za rep, hoteč jo potegniti z osla. V istem trenutku opica res ni bila več na oslu, ampak — na Francetu! Lasala ga je, uhljala ter nabijala tako, da bi bil človek mislil, da bo po njem. France je kričal, skakal in se branil z rokami, a vse zaman! Še gospodar sam je končno komaj pomiril razburjeno žival.

Ves razpraskan, kuštrav in krvav jo je popihal France domov. Klobuka ni imel časa pobrati, neki tovariš ga je nesel za njim. Ko so se drugi dan pred poukom menili dečki o opici in je eden vprašal Franceta, zakaj je ni vrgel s sebe, ga je jezen zavrnil: »Kaj ti veš; spaka ima res štiri roke, namesto nohtov pa — kremplje!«

Pesem o Anici.

Anica naša,
Anica zala
v Bogu je, veste,
včeraj zaspala.

U Bogu zaspala . . .
Haj se to pravi?
No, da v nebeški
danes je slavi!

Uz nebes priplaval
krilatec je bel,
v naročje sveto je svoje
Anico vzel . . .

Ah, bolest, bolest
mamo, ata presune —
Uz Anico angel hitel
mimo zvezd, mimo lune . . .

Mimo zvezd, mimo lune
v nebeški raj. — —
Usem Bog ga milostni
podeli kdaj!

Fran Žgur.

Božici.

Angelčke ustvaril
za nebo Gospod
in zato pozval te
rano je od tod . . .

Tam na jasnem nebu
angelček si zdaj . . .
Moli, da jaz k tebi
tudi pridem kdaj! —

Bogomila.

